

Uluslararası Bestseller
1 Numara

Sana Soyundum

BİR CROSSFIRE ROMANI

SYLVIA DAY

Sana Soyundum

SANA SOYUNDUM

Orijinal adı: Bared to You

© 2012 Sylvia Day

Yazan: Sylvia Day

İngilizce aslından çeviren: Ayşe Kaya

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2013 / ISBN 978-605-09-1313-2

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Sarah Oberrender

Kapak fotoğrafı: Edwin Tse

Kapak uygulama: Yavuz Korkut

Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok

Haramidere / Avcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 422 44 45

Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sana Soyundum

Sylvia Day

Çeviren: Ayşe Kaya

*Dr. David Allen Goodwin için.
Sonsuz sevgi ve minnettarlıkla.
Teşekkürler, Dave. Sana hayatımı borçluyum.*

“Bir bara gidip kutlama yapmalıyız.”

Ev arkadaşımın bu coşkulu önerisi hiç şaşırtmadı beni. En küçük ve önemsiz şeylerden bile kutlama yapmak için bahane çıkarırdı Cary Taylor. Bu yönünü onun cazibesinin bir parçası olarak görmüşümdür hep. “Yeni bir işe başlamadan önceki gece içmenin kötü bir fikir olduğuna eminim.”

“Hadi be Eva.” Cary oturma odamızda, yarım düzine taşınma kolisinin ortasında yere oturmuş, tatlı tatlı gülümsüyordu. Günlerdir koli açmakla uğraşıyorduk ama o yine de çok yakışıklı görünüyordu. İnce yapısı, koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle Cary’nin tek kelimeyle muhteşem görünmediği gün sayısı yok denecek kadar azdır zaten. Dünyada en çok sevdiğim kişi olmasaydı belki bu yanını kıskanabilirdim.

“Gidip âlem yapalım demiyorum ki” diye üsteledi. “Yalnızca bir iki kadeh şarap. *Happy hour*’a takılır, sekiz olmadan da eve döneriz.”

“Yetiştirilir miyim bilmiyorum.” Yoga pantolonumu ve dar kesimli spor tişörtümü işaret ettim. “Saat tutarak işe kadar yürüyüp, sonra da spor salonuna gideceğim.”

“Hızlı yürü ve sporunu da daha hızlı yap.” Cary’nin ustalıklarla kaldırdığı kavisli kaşı güldürdü beni. Onun bu milyon dolarlık yüzünün bir gün dünyanın dört bir yanındaki reklam panolarında ve moda dergilerinde görüneceğinden adım

gibi emindim. Yüzünde nasıl bir ifade olursa olsun her zaman göz kamaştırıcıydı Cary.

“Yarın işten sonra gitmeye ne dersin?” diyerek karşı teklifte bulundum. “Şayet günün sonuna sağ çıkabilirsem gerçekten kutlamaya değer bir şeyimiz de olur hem.”

“Anlaştık. Akşam yemeği için yeni mutfağımızın açılışını yapıyorum.”

“Ya...” Yemek pişirmek Cary’nin keyif aldığı şeylerden biriydi ama bu konuda pek yetenekli olduğu söylenemezdi. “Harika.”

Yüzüne düşen yola gelmez bir saç tutamını üfleyerek gülümsedi bana. “Çoğu restoranı hasedinden çatlatacak bir mutfağımız var. Burada yapılacak yemeğin kötü olmasına imkân yok.”

Emin değildim ama yemek pişirme konusunda daha fazla konuşmamayı tercih ettim ve el sallayarak dışarı yöneldim. Asansörle zemin kata inip, bana abartılı bir hareketle kapıyı tutan görevliye gülümsedim.

Dışarıya adım attığım anda Manhattan’ın kokuları ve sesleri beni sarıp sarmaladı, keşfetmeye davet etti. San Diego’daki eski evimden kalkıp buraya taşınarak yalnızca ülkenin öbür ucuna değil, başka bir dünyaya gelmişim sanki. Bu iki büyük metropolden biri kendi halinde ve nefsine düşkün bir tembelken, diğeri deli gibi enerjik ve hayat doluydu. Hayallerimde kendimi Brooklyn’de asansörsüz bir binada yaşarken canlandırıyordum ama söz dinleyen bir evlat olarak kendimi Manhattan’ın Yukarı Batı Yakası’nda buluvermiştim. Cary olmasa, aylık kirası birçok insanın bir yıllık geliri-ne denk olan bu koca apartman dairesinde kendimi çok yalnız hissederdim.

Kapıcı şapkasını eğerek selamladı beni. “İyi akşamlar, Bayan Tramell. Taksiye ihtiyacınız var mı acaba?”

“Hayır, teşekkürler, Paul.” Spor ayakkabılarımın aşınmış

topukları üzerinde öne arkaya sallandım. “Yürüyeceğim.”

Gülümsedi. “Öğleden sonraya göre epeyce serinledi hava. Güzel şimdi.”

“Dediklerine bakılırsa havalar deli gibi ısınmadan önce haziran ayının tadını çıkarmalıymışım.”

“Yerinde bir tavsiye, Bayan Tramell.”

Binanın ve komşu binaların eskilikleriyle bir şekilde uyum sağlayan modern cam çıkmanın altından dışarıya adım atıp, Broadway’in keşmekeşine ve akıp duran trafiğine ulaşana kadar ağaçlı sokağımın nispeten daha sakın havasının keyfini çıkardım. Gerçekten buralı gibi görüneceğim günlerin çok uzakta olmadığını ummakla birlikte şimdilik hâlâ çakma bir New York’lu gibi hissediyordum kendimi. Adresim ve işim buradaydı ama hâlâ metroya alışamamıştım ve taksi durdurmayı da beceremiyordum. Yürürken gözlerimi kocaman kocaman açıp etrafa aval aval bakmamaya çalışıyordum ama kolay değildi. Görülecek ve yaşanacak öyle çok şey vardı ki.

Duyusal bombardıman şaşkına çeviriyordu insanı – yiyecek satılan tezgâhlardan yayılan kokulara karışmış egzoz dumanları, sokak çalgıcılarının müziklerine karışan işportacı bağırtiları, yüzler, tarzlar ve aksanlardaki hayret verici çeşitlilik, muhteşem mimari harikaları... Ve arabalar. *Tanrım*. Tampon tampona giden arabaların şu telaşlı akışı gibi bir şeyi başka hiçbir yerde görmemiştim.

Her zaman kulakları sağır eden elektronik sirenleriyle sarı taksi selini yarmaya çalışan bir ambulans, bir polis arabası ya da bir itfaiye oluyordu etrafta. Tekyönlü daracık sokaklarda dolaşan hantal çöp kamyonlarına ve kesin teslim saatlerini tutturmak uğruna sıkışık trafiğe göğüs geren kargoculara hayranlık duyuyordum.

Şehirlerine duydukları sevgiyi, üzerlerinde en sevdikleri ayakkabıları gibi kolay ve rahat taşıyan gerçek New York’lular bütün bunların arasından istiflerini bozmadan ge-

çiyorlardı. Kaldırımlardaki çukurlardan ve havalandırma deliklerinden yükselen buharı romantik bir keyifle seyretmedikleri gibi, aşağıdan kükreyerek geçen metro ayaklarımızın altındaki zemini titrettiğinde ben şapşalca sırtıp ayak parmaklarımı kasarken onlar gözlerini bile kırpmıyorlardı. New York yepyeni bir aşkı benim için. Ayaklarım yerden kesilmişti ve bu her halimden belliydi.

Bu yüzden, çalışacağım binaya doğru yürürken, yollarda sakın insanı oynamak için bayağı çaba sarf etmem gerekiyordu. Hiç değilse işim konusunda istediğim olmuştu. Kendi becerilerimle hayatımı kazanmak istiyordum ve bu da başlangıç pozisyonu bir iş demekti. Yarın sabahattan itibaren, Amerika'nın önde gelen reklam ajanslarından biri olan Waters Field & Leaman'da Mark Garrity'nin asistanı olacaktım. Üvey babam, finans devi Richard Stanton, bu işi kabul etme me bozulmuştu çünkü ona göre bu kadar gurur yapmasaydım onun arkadaşlarından birinin yanında çalışabilir ve bu bağlantının sunduğu avantajlardan faydalanabilirdim.

“Baban kadar inatçısın sen de” diyordu bana. “Senin öğrenci kredilerini öde öde bitiremeyecek o polis maaşıyla.”

Babamın bir türlü geri adım atmak istemediği ciddi bir kavgaya dönüşmüştü bu konu. “Kızımın eğitim masraflarını başka bir adama ödeteceğime öleyim daha iyi” demişti Victor Reyes, Stanton'ın teklifi karşısında. Buna saygı duymuştum. Kendisi asla kabul etmese de Stanton'ın da saygı duyduğunu hissetmiştim. Her iki adamı da anlayabiliyordum, çünkü ben de kredileri kendim ödemek için mücadele vermiş... ve kaybetmişim. Babam için bir gurur meselesiydi bu. Annem onunla evlenmeyi kabul etmemişti ama o mümkün olan her şekilde bana babalık yapmaktan asla vazgeçmemişti.

Şimdi eski gerilimler yüzünden sinirlenmenin bir âlemi yoktu; ben de işyerine en hızlı şekilde ulaşma konusuna odaklandım. Bu kısa mesafeyi yürürken saat tutmak için

mahsus pazartesi gününün yoğun bir anını seçmiştim; bu yüzden Waters Field & Leaman'ın bulunduğu Crossfire binasına otuz dakikadan kısa bir sürede ulaşınca sevindim.

Başımı geriye atıp binanın hatlarını yukarıdaki incecik gökyüzü şeridine dek takip ettim. Bulutları delen parlak, safir rengi bir kuleydi Crossfire ve çok etkileyiciydi. Daha önce iş görüşmesi için geldiğimden biliyordum ki bakır işlemelerle süslenmiş döner kapıların diğer tarafı da, altın damarlı mermerle kaplanmış zeminleri ve duvarları, mat alüminyumdan güvenlik masası ve turnikeleriyle, en az dışarısı kadar hayranlık vericiydi.

Yeni kimlik kartımı pantolonumun iç cebinden çıkarıp masadaki siyah takım elbiseli güvenlik görevlilerine gösterdim. Kıyafetimi ortama uygun görmediklerinden olacak, yine de durdurdular beni ama sonra geçmeme izin verdiler. Bir de asansörle yirminci kata çıkmayı başarırsam evimin kapısından işyerime aşağı yukarı ne kadar zamanda gelebileceğime dair bir fikir edinmiş olacaktım. İşlem tamamlanacaktı.

Tam asansörlere doğru yöneldiğim sırada ince yapılı, şık giyimli, esmer bir kadının çantası turnikeye takılıp tepetaklak oldu ve içinden bir bozuk para seli boşandı. Paralar mermerle yağmur gibi yağıp neşeyle etrafa saçılırken, etraftaki insanlar yaşanmakta olan kaosu hiç görmemiş gibi yaparak istiflerini bozmadan yollarına devam ediyorlardı. Yüzümde halden anlar bir ifadeyle yere eğilip, güvenlik görevlilerinden biriyle birlikte kadının paralarını toplamasına yardım ettim.

“Teşekkür ederim” dedi kadın, rahatsız ve telaşlı bir gülümsemeyle.

Ben de ona gülümsedim. “Hiç dert etmeyin. Aynısı benim de başıma gelmişti.”

Tam girişin yakınlarındaki bir beş kuruşluğa uzanmak için çömeldiğim sırada bir çift şık bağcıklı ayakkabı ve üzerlerine dökülen, terzi elinden çıkmış siyah paçalarla karşı

karşıya geldim. Adamın yolumdan çekilmesi için bir an bekledim, çekilmeyince başımı geriye atarak görüş alanımı genişlettim. Özel dikilmiş yelekli takım elbise bile tek başına beni heyecanlandırmaya yetecek kadar seksiydi ama onu esas heyecan verici kılan, içindeki uzun boylu, güçlü fakat ince yapılı vücuttu. Ama bu muhteşem erkek bedeni ne kadar etkileyici olsa da gerçekten kendimden geçmem için bakışlarımın adamın yüzüne ulaşması gerekti.

Vay! Tek kelimeyle... vay!

Tam önümde zarıfçe çömeldi. Bu enfes erkeksilik göz hizama iniverince tek yapabildiğim aval aval bakmak oldu. Çarpılmıştım.

Sonra aramızdaki havada bir şeyler kırırdandı.

O da bana bakarken değişti... sanki gözlerinden bir perde kalktı ve ortaya çıkan kavurucu güç ciğerlerimdeki bütün havayı çekip aldı. Yaydığı yoğun cazibe kuvvetlenmiş, coşkun ve amansız bir gücün neredeyse elle tutulur ifadesine dönüşmüştü.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle geri çekildim. Ve kendimi kışımın üstünde buluverdim.

Dirseklerim mermer zeminle bu şiddetli buluşmanın etkisiyle zonkluyordu ama ben acının farkında bile değildim. Gözlerim önümdeki adama kilitlenmiş, aval aval bakmakla meşguldüm. Kömür karası saçları, nefes kesen bir yüzü çerçevesiyordu. Kemik yapısı bir heykeltıraşı mutluluktan göz yaşlarına boğabilirdi ve keskin hatlı ağzı, bıçak gibi düzgün, ince burnu, koyu mavi gözleriyle vahşi bir güzelliği vardı. Hafifçe kısılan o gözler dışında tüm hatları ifadesizliğe şartlanmıştı.

Hem gömleği, hem de takım elbisesi siyahtı ama kravatı o parlak gözbebekleriyle mükemmel bir renk uyumu içindeydi. Zeki ve inceleyici gözleri beni delip geçiyordu. Kalp atışlarım hızlandı; dudaklarım, sıklaşan soluklarıma yol vermek

için aralandı. Baş döndürücü bir kokusu vardı. Parfüm kokusu değildi. Duş jeli belki. Ya da şampuan. Her ne idiye, insanın ağzını sulandırıyor, tıpkı adamın kendisi gibi.

Bana elini uzattığında altın ve oniks kol düğmeleri ile çok pahalı görünen saati çıktı ortaya.

Titrekçe bir soluk alarak elimi onun elinin içine koydum. Elimi kavrayınca nabzım tekledi. Dokunuşu elektrik gibi çarptı beni ve kolumdan yukarı bir şok dalgası yollayarak ensemdeki saçları dikleştirdi. Kibirli bir kavise sahip kaşlarının arasını kırıştıran bir endişe ifadesiyle bir an öylece durdu.

“İyi misiniz?”

Kültürlü ve yumuşak sesindeki hafif hırıltı içimi bir hoş yapmıştı. İnsanın aklına seksi getiren bir sestti. Sıra dışı seksi. Bir an bu adamın sadece konuşarak beni orgazma ulaştırabileceğini düşündüm.

Dudaklarım kurumuşt, yanıt vermeden önce dilimle ıslattım onları. “İyiyim.”

Zahmetsiz bir zarafetle ayağa kalkarken beni de yukarı çekti. Göz temasımız sürüyordu, çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Başta düşündüğümde daha gençti. Otuzun altındadır diye tahmin ettim ama gözlerinde çok daha görmüş geçirmiş bir hava vardı. Sert ve çok zeki bakıyorlardı.

Ona doğru çekildiğimi hissediyordum; sanki belime bağlanmış bir ipten tutmuş, karşı konulmaz bir şekilde yavaş yavaş çekiyordu beni kendine.

Gözlerimi kırıştıtararak yarı sersemlemiş halimden sıyrıldım ve kendimi çektim. Sadece güzel değildi... büyüleyiciydi. Karşısındaki kadında onun gömleğini yırtarak açma ve gömlek düğmeleriyle birlikte kendi kişisel baskılamalarının da savrulup gitmesini seyretme arzusu uyandıran cinsten bir adamdı. Onun o manyakça pahalı takım elbisesinin içindeki medeni ve şehirli duruşuna bakıyor ve hoyrat, ilkel, çarşaf tırmalatan türden bir düzüşme geçiriyordum aklımdan.

Beni o kışkırtıcı bakışlarının hapsinden kurtararak eğilip, düşürdüğümü fark etmediğim kimlik kartımı yerden aldı. Beynim tekleyerek de olsa yeniden çalışmaya başladı.

O bu kadar kendine hâkimken ben bu kadar sakarca davranmışım için kendime sinir olmuştum. Neden bu hale düşmüştüm? Çünkü gözüm kamaşmıştı, neden olacak.

Başını kaldırıp bana baktı ve o duruşuyla –yani önümde diz çöküşüyle– bir kez daha dengemi altüst etti. Kalkarken gözleri gözlerimdeydi. “İyi olduğunuza emin misiniz? Biraz otursanız iyi olur.”

Yüzüm yanıyordu. Gördüğüm en kendinden emin ve zarif adamın önünde böyle sakar ve beceriksiz durumuna düşmekle ne kadar da iyi etmişim. “Yalnızca dengemi kaybettim. Bir şeyim yok.”

Bakışlarımı çevirince az önce çantasının içindekileri yerlere saçan kadını gördüm. Kendisine yardım eden görevliye teşekkür ettikten sonra dönüp bin bir özür dileyerek bana doğru geldi. Topladığım bir avuç bozuk parayı uzattım ama onun gözü takım elbiseli tanrıya takılmıştı ve beni tamamen unutmuştu bile. Anlık bir duraksamanın ardından uzanıp paraları kadının çantasının içine bırakıverdim. Sonra bir risk alarak yeniden adama bir bakış fırlattım ve onu beni seyrederken buldum, hem de esmer kadının yağdırmakta olduğu teşekkürlere rağmen. *Adama* yağdırıyordu teşekkürleri elbette. Sanki kendisine gerçekten yardım eden kişi ben değilmişim de oymuş gibi.

Kadının susmasını beklemeden konuştum. “Kartımı alabilir miyim lütfen?”

Kartı bana uzattı. Alırken adama dokunmamak için çaba harcadıysam da parmakları parmaklarıma değdi ve bir heyecan dalgası bir kez daha her yanıma yayılıverdi.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandıktan sonra yanından sıyrılarak döner kapıya yöneldim. Kaldırımında durup kimisi güzel, kimisi zehirli milyon çeşit kokuyla buram buram olan

New York havasını içime çektim.

Binanın önünde gösterişli bir Bentley duruyordu. Aracın lekесiz koyu camlarında kendi yansımanı gördüm. Yanaklarım kızarmıştı ve gri gözlerim çakmak çakmak parlıyordu. Bu ifadeyi yüzümde daha önce de görmüştüm – bir adamla yatağa girmeden hemen önce, banyodaki aynada. Bu benim düzüşmeye hazırım ifademdi ve şu anda yüzümde olmasının ne yeri ne zamanıydı.

Yok artık. Topla kendini.

Bay Gizemli ve Tehlikeli ile yalnızca beş dakika geçirmiştim ama bu beni huzursuz ve gergin bir enerjiyle doldurmaya yetmişti. Çekimini hâlâ hissedebiliyor, içeriye onun yanına dönmek için açıklanamaz bir arzu duyuyordum. Crossfire’a gelme nedenim olan işi henüz bitirmediğimi iddia edebilirdim aslında ama bunu yaparsam ileride çok pişman olacağımı biliyordum. Aynı gün içinde kendimi kaç kez gülünç duruma düşürecektim?

“Yeter” diye azarladım kendimi sessizce. “Gidiyoruz.”

Bir taksi, önce başka bir taksinin yolunu keserek zar zor önüne daldı, sonra da ışığın değişmesine saniyeler kala kavaşa atlayan korkusuz yayalar yüzünden aniden frenlere yüklendi ve kornalar bir anda ortalığı inletti. Ardından, bir dolu küfür ve çeşitli el kol hareketleri eşliğinde de olsa aslında pek de ciddi öfke içermeyen bağrışmalar geldi. Birkaç saniye içinde herkes olanları unutacaktı, çünkü bunlar şehrin doğal temposu içinde tek bir vuruştı yalnızca.

Kendimi yaya trafiğinin akışına bırakıp spor salonuna doğru yönelirken yüzümde hafif bir gülümseme vardı. *Ah, New York* diye düşündüm, kendimi yeniden sakinleşmiş hissederek. Şahanenin sen.

Aslında niyetim koşu bandında ısınıp sonra da aletlerden birkaçını kullanarak bir saati tamamlamaktı ama birazdan

yeni başlayanlar için *kickbox* dersi olduğunu görünce bekleyen öğrencilerin arasına karıştım ben de. Ders bittiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Kaslarım tam dozunda bir yorgunlukla titriyordu ve o gece yattığımda iyi uyuyacağım belliydi.

“Çok iyiydin.”

Yüzümdeki teri havluyla silip benimle konuşan genç adama baktım. Adam ince yapılı, uzun boyluydu, vücudu biçimli ve kaslıydı. Delici kahverengi gözleri ve kusursuz bir buğday teni vardı. Kirpikleri insanı kışkandıracak kadar gür ve uzun, kafası ise tamamen tıraşlıydı.

“Teşekkür ederim.” Dudaklarım hüzünle büküldü. “İlk seferim olduğu o kadar barizdi ha?”

Gülerek elini uzattı. “Parker Smith.”

“Eva Tramell.”

“Doğal bir zarafetin var, Eva. Azıcık bir eğitimle tam bir dövüşçü olursun. New York gibi bir şehirde insanın kendini savunmayı bilmesi şart.” Duvarda asılı olan mantar panoya doğru yöneldi. Üzeri raptiyelenmiş kartvizitler ve broşürlerle kaplıydı. Parlak renkli bir kâğıdın alt ucundan sarkan parçalardan birini kopararak bana uzattı. “Krav Maga’yı duydun mu hiç?”

“Jennifer Lopez’in bir filminde geçiyordu.”

“Krav Maga hocasıyım ben ve seni çalıştırmayı çok isterim. Bu benim internet sayfam ve bu da stüdyonun numarası.”

Tavır hoşuma gitmişti. Dolambaçsızdı, tıpkı bakışları gibi; gülüşü de sahibiydi. Acaba bana yazmaya mı çalışıyor diye merak ettim ama öyleyse bile bunu çok klas bir şekilde yapıyordu, emin olamadım.

Parker kollarını göğsünde kavuşturunca kaslı pazıları ortaya çıktı. Siyah kolsuz bir tişört ve uzun bir şort giymişti. Converse ayakkabıları eski ve rahat görünümlü, tişörtünün yakasından görünen dövmeleleri ilkel kabile sanatı temalıydı.

Ateşle oyna!

"Sana ihtiyacım var, Gideon" dedim soluk soluğa ve tahrik olduğu için şimdi daha da yoğunlaşmış olan kokusunu içime çektim. Sırf teninin baştan çıkarıcı kokusu yüzünden hafifçe sarhoş olduğumu düşündüm. "Beni çıldırtıyorsun." Bileklerimi bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Pantolonuna uzanıp gizli fermuara ulaşabilmek için iki düğmeyi açtım...

New York'un en gözde bekârı, Cross Holding'in varisi Gideon Cross -namı diğer Bay Gizemli ve Tehlikeli- Eva'nın karşısına çıktığında genç kadının yapabileceği tek bir şey vardı: Tüm bedeni ve ruhuyla ona teslim olmak...

Sana Soyundum Amerika'da haftalarca bestseller listelerinden inmeyen, tüm dünyada 38 ülkeye satılan Crossfire üçlemesinin ilk kitabıdır.

Sylvia Day *New York Times* çok satanlar listesinde haftalarca 1 numara olan kitapların yazarıdır. Day'ın romanları kırkın üzerinde dile çevrilmiştir. Goodreads Choice En İyi Yazar ödülüne aday gösterilen ve Amazon'un En İyi Romantik Edebiyat kitabı ödülünü kazanan Day Amerika'nın prestijli Romantik Edebiyat ödülü RITA'ya iki kez aday gösterilmiş, RT Book Reviews Reviewers' ödülünü kazanmıştır.

www.sylviaday.com
www.facebook.com/AuthorSylviaDay
www.twitter.com/sylday